

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XLII. Ex Scriptura & traditione demonstratur, S. Petrum, Petrique in
Romano Pontificatu successores, esse Generales Christi Vicarios, ab ipso
cum plenitudine potestatis immediate institutos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

582 Concluditur 4°. quòd si Romanus Pontifex sit Judex & Pastor Ecclesiae universalis, Pastor est & Judex Christianorum omnium, prout Catholici omnes fatentur. Igitur Pastor est & Judex, etiam ipsorum Imperatorum & Regum : utpote qui ex eo quòd Reges sint, non desinunt esse oves Christi, Ecclesiaeque filii, ac subditi. Quod nullus negare potest, nisi velit eos hædis, seu reprobis aggregare, quod abest. Si filii sunt, extra disciplinam non sunt, Apotolo ad Hebr. contestante, *quis filius, quem non corripit Pater?* Si oves, subjacent directioni & correctioni Pastoris, cui à Christo dictum est, *pasce oves meas, pasce agnos meos.* Esse namque de grege Christi, & non subijci directioni & correctioni Pastoris, à Christo Domino super ovile suum constituti (citra specialem à Christo exemptionem, quæ nulli concessa legitur) perspicua contradiçtio est.

583 Concluditur 5°. fieri quidem posse quòd Romanus aliquis Pontifex in fide personaliter erret (fortè enim Honorius & Liberius errarunt) fieri tamen non posse quòd Sedes Apostolica, Ecclesiaeque Romana in fide erret, vel universalem Ecclesiam errare faciat, aliquid fidei contrarium, velut fidei articulum proponendo. *Hæc enim Apostolica Christi Ecclesia (Romana scilicet) per omnipotentis Dei gratiam (inquit Agatho Papa in fidei suggestionem) à tramine Apostolica traditionis nunquam errasse probabitur, nec hereticis pravitatibus depravata succubuit.* Et ut Nicolaus I. epist. 8. ad Michaël. Imperat. *Quod Deus statuit, firmum, validumque consistit. . . Privilegia istius Sedis, vel Ecclesie, perpetua sunt, divinius radicata, atque plantata. Nonne à Sede Principis Apostolorum, Romanâ videlicet Ecclesiâ . . . reprobata & convulsa atque expugnata sunt omnium hereticorum commenta, & fratrum corda in fide Petri, que hactenus non defecit, nec usque in finem deficiet, sunt confirmata?* ait Leo IX. epist. 1. ad Michaël. Patriarch. Constantinop.

CAPUT XLII.

Ex Scriptura & traditione demonstratur, S. Petrum, Petrique in Romano Pontificatu successores, esse Generales Christi Vicarios, ab ipso cum plenitudine potestatis immediate institutos.

584 **U**Ni quippe Petro, qui dixerat : *Tu es Christus Filius Dei vivi,* Christus Matth. 16. immediate dixit : *Beatus es Simon Barjona, quia caro & sanguis non revelavit tibi, sed Pater meus . . . & ego dico tibi, quia tu es Petrus, & super hæc petram aedificabo Ecclesiam meam, & porta inferi non prevalebunt adversus eam. Et tibi dabo claves regni caelorum, & quodcumque ligaveris super terram, erit li-*

gatum & in calis, & quodcumque solveris super terram, erit solutum & in calis. Luc. 22. *Confirma fratres tuos.* Joan. 2. *Simon Joannes pasce agnos meos . . . pasce oves meas.*

Ipsi ergo immediate commisit vices suas in officio pascendi, & regendi ovile suum, & Ecclesiam; eumque in finem ipsi dicit plenitudinem potestatis ad hoc necessaria, prout significant verba ista, *quodcumque ligaveris, &c.* Istamque potestatem voluit esse post ipsum supremam, sive regiam, & monarchicam, à quocumque alio independentem, præterquam ab istius potestatis collatore. Cùm (ad id significandum) supremas regni sui claves ei promiserit, dum absolute, & illimitate dixit : *Tibi dabo claves regni caelorum.* Illimitata quippe promissio, & traditio clavium regni, symbolum est supremæ, seu regiae in regnum caelorum, seu Ecclesiam potestatis : cùm ad eum absolute & illimitate spectent claves regni, civitatis, &c. ad quem spectat suprema civitatis, vel regni potestas, sive ad quem spectat summum imperium admittendi, vel inde excludendi quos justa vult de causa : ideòque hujusmodi traditio clavium, optime designatur traditio dictæ potestatis; sicut traditione clavium civitatis, in manus victoris, humano more designatur deditio civitatis; sicut etiam Isa. 22. promissione clavium domus David, factâ Eliacim filio Helciae, promissa intelligitur suprema potestas in domo David, sive in templo Salomonis, cùm dicitur : *Et dabo clavem domus David super humerum ejus, & aperiet, & non erit qui claudat, & claudet, & non erit qui aperiat, & aperiat.* Ipsaque suprema Christi potestas in Ecclesiam suam, Apocalypsis 3. designatur his verbis : *Qui habet clavem David, & nemo claudit, & claudit, & nemo aperit.*

Sicque allata Christi verba communis sanctorum Patrum traditio semper intellexit. Propterea namque Arnobius in Psal. 138. sic ait : *Jesus Christus dicebat : Ego sum Pastor bonus, & sequuntur me oves meae. Hoc ergo nomen sanctum, & ipsius nominis potestatem, post resurrectionem suam Petro commisit, & negatori suo, hanc quam solus habuit, tribuit potestatem.* Habuit autem supremam : si ergo hanc tribuit, quam solus habuit, tribuit supremam.

Propterea etiam Cyrillus in libro Theaurorum (apud S. Thomam lib. 1. contra error. Græc. c. 32.) *Apostoli (inquit) in Evangelis & Epistolis affirmaverunt in omni doctrina Petrum esse loco Dei.* Et iterum ibidem : *Sicut Christus accepit à Patre sceptrum Ecclesie Genium & Israël, & plenissimam potestatem; sic & Petro, & successoribus plerisque commisit, & nulli alii, quam Petro, Christus quod suum est plenum, sed ipsi soli dedit.* Verba tamen ista hodie non inveniuntur in S. Cyrillo. Chrysostomus (apud eundem S. Thomam ibidem) *Filius quæ Patris est, & ipsius*

ipſius Filii poteſtatem Petro ubique terrarum conceſſit. Quam quidem conceſſionem (alibi exponens verba iſta, tu es Petrus) hoc modo exprimit: Eſt quoddam hic Filii donum proprium Petro datum, ſicut Patris quoddam donum erat, eidem conceſſum.

588 S. Leo ſerm. 3. in ſua aſſumpt. : Tu quæ petra es, quia meâ virtute ſolidaris, ut quæ mihi ſunt propria, ſunt tibi mecum virtute communia. Et Leo IV. Petrus cum intelligeret, principatum etiam magnum eſſe . . . videretque Joannem ſequentem. . . . Hic (inquit) quid? Quod perinde erat, quaſi diceret: Mene præfici vis Caput diſcipulis? Hunc verò à te dilectum . . . quid facere jubes? Ne igitur occaſionem erroris aliqui conciperent, quod omnibus diſcipulis communiter diſſet: quicumque ſolveris in terra, &c. Reſpondit Dominus: ſic eum volo manere donec veniam, quid ad te? tu me ſequere, id eſt ſequere me hoc Baculo Paſtorali: & ſicut ego, cum eram vobis cum, ſer vabam vos, ut Pater, Caput, ac Magiſter . . . ſic in eſto loco meo, & ſequere me principatum & poteſtate, fratres tuos confirmando. Te enim volo eſſe loco meo. Theophylactus in cap. ult. Joan. Qualis ego Paſtor fui, talis & tu ſis.

589 S. Bernardus l. 2. de confiderat. ad Eugen. c. 8. Tu quis es? Sacerdos Magnus, Summus Pontifex. Tu Princeps Episcoporum. Tu heres Apostolorum. Tu primatu Abel, gubernatu Noë, Patriarchatu Abraham, Ordine Melchisedech, dignitate Aaron, auctoritate Moyses (cujus suprema post Deum, auctoritas fuit in populo Dei) iudicatu Samuel, poteſtate Petrus, unctioe Chriſtus. Tu es cui claves tradita ſunt, cui oves credita ſunt. Sunt quidem & alii cali Fanitores, & gregum Paſtores; ſed tu tantò glorioſius, quanto & differentiùs utrumque præ cæteris nomen hereditaſti. Habent illi ſibi ſignatos greges, ſinguli ſingulos. Tibi uniuerſi crediti, uni unus. Nec modo ovium, ſed & Paſtor in unus omnium Paſtorum. Unde id problem, queris? Ex verbo Domini. Cui enim, non dico Episcoporum, ſed etiam Apoſtolorum, ſic abſolute & indiſcrete tota commiſſa ſunt oves? Si me amas Petre, palce oves meas. Quas? Illius, vel illius populos civitatis, aut regionis, aut ceriè regni? Meas, inquit. Cui non planum, non diſignaffe aliquas, ſed aſſignaffe omnes? Nihil excipitur, ubi diſtinguitur nihil. Ergo juxta Canones tuos, alii in partem ſollicitudinis, tu in plenitudinem poteſtatis vocatus es. Aliorum poteſtas certis arctatur limitibus, tua extenditur & in ipſos qui poteſtatem ſuper alios acceperunt.

590 Protho Prumienſis l. 1. de ſtatu domùs Dei: Domus Dei Eccleſia eſt . . . In tota hac domo ſolus B. Petrus, cum ſucceſſoribus ſuis, plenitudinem poteſtatis accepit. Et lib. 3. Ex B. Geleſii dictis, aliorumque SS. Patrum ſcriptis declaratur, quòd Romana Sedis ſingulari privilegio omnium Eccleſiarum privilegia confirmantur, quòdque illius ſingulari diſpoſitione, Tom. 11.

omnium Ordinum, dignitatum ac profeſſionum jura, Inſtitutionumque moderamina gubernentur. Sicut enim Deus Pater omne iudicium dedit Filio; ſic Filius Dei omne iudicium ſuum Apoſtolica Sedis conceſſit: quæ videlicet totius Eccleſie Caput à Domino conſtituta . . . totius Eccleſie Corpus . . . in plenitudine poteſtatis . . . diſponit . . . Sed ſolum id Apoſtolica Sedis diſpenſationi conceſſum eſt, ut, pro temporis neceſſitate, vel utilitate Eccleſie, aliquid de inſtitutis Patrum commutare poſſit . . . Ipſe namque eſt, qui tamquam fidelis & prudens diſpenſator, ſuper familiam Domini conſtitutus, ut dec illis in tempore tritici meſuram, ſolus totius domus Dei, quæ eſt Eccleſia, curam gerit. Hanc ergo diſpenſationem, quâ meſura Dominici tritici datur, id eſt facultas temperandorum, ſive mutandorum Canonum conceditur, Romano Pontifici poſſimum adjacere non dubitamus, ut SS. Patres docuerunt . . . Ipſi enim ſunt Authores Canonum, & illa Sedes ſemper hoc habuit privilegium, ut ligatum, vel ſolutum ſit, quidquid ipſa ligaverit, vel ſolverit. Unde juxta atteſtationem SS. Patrum, omnibus Eccleſiis præminet, & de omnibus iudicare poteſt.

S. Thomas Cantuarienſis epiſt. 122. lib. 591

1. Non eſt ſub ſole, qui de manu ſummi Pontificis poſſit eruere. Solus infidelis, aut qui eum ſuperat, hæreticus, aut ſchiſmaticus, Apoſtolicis obrectat obedire mandatis. Et l. 5. epiſt. 73. Nulli hominum licet infirmare, quòd Apoſtolica Sedes decreverit.

Joannes Sarisberienſis, laudati S. Thomæ 592 diſcipulus, l. 2. c. 60. ad Alexandrum III. ſic ſcribit: Os meum in calum ponere non præſumo. Faſtor, & verum eſt, omnia licere Romano Pontifici . . . nova jura condere, vetera abrogare: dum tamen illa quæ à Dei verbo, & Evangelio, vel lege perpetuam cauſam habent, mutare non poſſit . . . Clamamus ergo ad ſucceſſorem Petri, Vicarium Crucifixi, &c.

S. Thomas Aquinas ſex habet de Pontifice pronuntiata. Et ex iis quinque in opusculo adverſus errores Græcorum, ſcilicet 593 I. Romanus Pontifex, ſucceſſor Petri, & Chriſti Vicarius eſt, primus & maximus omnium Episcoporum. II. Summus Pontifex in totam Eccleſiam Chriſti, plenitudinem poteſtatis, & univerſalem prelationem obtinet. III. S. Petrus eſt Chriſti Vicarius, & Romanus Pontifex, S. Petri ſucceſſor, in eadem poteſtate ei à Chriſto collata. IV. Ad Summum Pontificem pertinet, ea quæ fidei ſunt determinare. V. Subeſſe Romano Pontifici, eſt de neceſſitate ſalutis. Sextum habet in tract. contra impugnantem religionem: ſancti Patres in Conciliis congregati, nihil ſtatuerè potuiſſent, niſi auctoritate Romani Pontificis interveniente: ſine qua etiam Concilium congregari non poteſt.

S. Bonaventura to. 1. ſer. 22. in Hexæ- 594 meron tit. de ſtat. Eccleſ. milit. Sola Roma univerſaliter, ſicut ſol ſuper planetas, habet plenitudinem poteſtatis ſuper omnes Eccleſias. A

quo immediatè, nisi ab eo qui ipsi immediatè dixit: *Tu es Petrus, &c.*?

595 Concilium Constantiense sess. 43. adversus 37. artic. Joan. Wiclef definit, Romanum Pontificem esse proximum & immediatum Christi Vicarium, dum damnat hunc articulum: *Ecclesia Romana est Synagoga sathana, nec Papa est proximus & immediatus Vicarius Christi*: proinde non ab hominibus habet, quòd sit Christi Vicarius. Ut enim Concilium Lugdunenfe sub Innocentio IV. ait: *Dei Filius Jesus Christus, ne gregem suum pretio sanguinis gloriosi redemptum, ascensurus post resurrectionem ad Patrem, absque Pastore desereret, ipsius curam B. Petro Apostolo commisit. cap. pro humani de homicid. in 6. Cui consonans Concil. Viennense sub Clem. V. Romana Ecclesia, Mater alma fidelium, Caput est, disponente Domino, Ecclesiarum aliarum, & Magistrum. Ad cuius regimen voluit Christi clementia Romanum Pontificem, vice sui, deponere Ministrum.*

596 Concilium Florentinum in definitione fidei post sess. 25. to. ult. Concil. Definimus, sanctam Apostolicam Sedem, & Romanum Pontificem in unversum orbem tenere Primum, & ipsam Summum Pontificem Romanum successorem esse B. Petri, Apostolorum Principis, & verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesie Caput, & omnium Christianorum Patrem, ac Doctorem existere, & ipsi a B. Petro pasce di, regendi, ac gubernandi unversalem Ecclesiam à Domino nostro Jesu Christo plenam potestatem traditam esse, quemadmodum etiam in gestis Oecumenicorum Conciliorum, & in sacris Canonibus continetur. Ubi gratis non dicitur id in gestis Oecumenicorum Conciliorum contineri: quia (præter dicenda infra) in Concilio Oecumenico Lugdunensi secundo Patres Græci suæ fidei professionem hisce verbis exhibuerunt: *Ipsa quoque S. Romana Ecclesia, summum & plenum primatum & principatum super unversam Ecclesiam obtinet, quem se ab ipso Domino in B. Petro Apostolorum Principe, sive vortice, cuius Romanus Pontifex est successor, cum potestatis plenitudine recepisse, veraciter & humiliter recognoscit; & sicut præ cæteris fidei veritatem tenetur defendere; sic si qua de fide suborta fuerint quæstiones, suo aebet iudicio definire.*

597 Et hinc Gennadius, Patriarcha Constantinopolitanus, qui Florentino, tamquam Metropolita Gannem. subscripsit, in exposit. Concil. Florent. tit. 5. sect. 1. *Decrevimus (inquit) Apostolicam Sedem, & Romanum Pontificem, in unversum orbem (in unversam proinde Ecclesiam) primatum obtinere, eumque esse B. Petri Principis Apostolorum successorem, & ipsius Christi Vicarium, Patrem, & Magistrum omnium Christianorum. Hoc profectò nescio quomodo quis inficiari possit: cum apertissimè Christus, & omnes Doctores, manifestius quàm si vel tonitruius personæ,*

ret, hic ipsam vociferentur.

Et anno 1554. Facultas Theologica Parisiensis fecit hanc declarationem: *Omnes & singuli Magistri nostri palam apertoque ore professi sunt, nihil se adversus Summorum Pontificum auctoritatem, & potestatem aut decernere, aut moliri, aut etiam cogitare velle; imò verò omnes & singuli . . . . ipsam Romanum Pontificem, ut summum, & unversalem Christi Vicarium, & unversalem Ecclesie Pastorem, cui plenitudo potestatis à Christo data sit, cui omnes utriusque sexus obedire, cuius decreta venerari, & quisque tueri, & observare tenentur, ut semper agnoverunt, & confessi sunt, ita nunc quoque sincere, fideliter, & libenter agnoscunt, & consentiunt.*

CAPUT XLIII.

Ex Scriptura, traditione, & ratione demonstratur, S. Petrum, & quemlibet successorem ipsius, esse supremum totius Ecclesie Monarcham.

MOnarchicam Petri & successorum in Romano Pontificatu potestatem demonstrant Scripturæ num. 784. relatæ: utpote ex quibus traditio Sanctorum semper intellexit, quòd Petro Christus supremam contulerit potestatem, significatam per traditas ipsi claves regni sui, sicut & per absolutam & illimitatam potestatem pacendi, seu regendi ovile suum; absolutam item & illimitatam potestatem ligandi & solvendi, &c. Quibus verbis & acceptam regni sui, & eam quam Christus ipse habuit (supremam utique) potestatem, & potestatis plenitudinem Petro commisit, uti sanctos Patres attestantes audivimus.

Et idipsum attestatur Concilium Constantiense; sive Martinus V. cum ipso, dum inter articulos fidei, de quibus suspectos de hæresi Wiclef & Joan. Hus, censuit interrogandos, unus est: *Utrum credas quòd Papa, canonicè electus . . . sit successor S. Petri, habens supremam auctoritatem in Ecclesia Dei.* Quam quidem supremam auctoritatem nedum esse in Ecclesia Dei, sed & in Ecclesia ipsam, etiam unversalem, & non solum in omnes Ecclesias particulares, demonstrat condemnatio sequentis articuli Wiclef, ab eodem Martino V. in eodem Concilio facta: *Petrus non est, nec fuit Caput Ecclesie sanctæ Catholice, id est unversalis.*

Et ratione idipsum ostenditur. Siquidem Ecclesia Christi non est Democratia, nec Aristocratia, sed regnum, ut constat ex eo quòd in Evangelio toties appelletur *regnum celorum* (teste namque Gregorio, *regnum celorum presentis temporis Ecclesia dicitur*) de quo etiam Pial. 2. dicitur: *Ego autem constitutus sum Rex super Sion montem sanctum eius, id est super Ecclesiam.* Et Luc. 1.